

Et og Tredſindstyvende Møde.

Lorsdagen den 21de Februar.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Det første Nummer paa Dagsordenen er: Eneſte Behandling af Forslag til Lov, hvorved det paa lægges Høieſteret, at angive Grunden for dens Domme*), forsaavidt Thinget tillader, at Sagen maa komme til Behandling idag, hvilket maa afgjøres med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet.

Bed den derpaa foretagne Afstemning, blev dette vedtaget eenstemmigt med 61 Stemmer.

De af Mindretallet stillede Ændringsforslag tilligemed de af Lovforslagets Paragraffer, hvortil de vare foreslaaede, fattedes først under Forhandling.

Alberti: Den Skikkelse, hvori Loven er vendt tilbage til Thinget, er for mig en saadan, at jeg har anseet det for min Pligt at følge min Overbeviſning, at søge at ændre den saaledes, at den kommer til at staae omtrent paa samme Maade, som da den gik her fra Thinget forrige Gang. Det er i dette Diemed, at jeg har stillet mine 3 Ændringsforslag. Det første gaaer ud paa, at Forslagets § 3 skal bortfalde. Jeg skal først tillade mig at omtale dette Ændringsforslag. Da Forslaget om Præmiſſer til Høieſteretsdomme var til 2den Behandling her i Thinget, blev der stillet et Forslag, som i alt Væsentligt faldt sammen med Lovforslagets nuværende § 3. Dette Forslag blev dengang forfattet, jeg troer med en Majoritet i Thinget mod en eneſte Stemme. Jeg tør deraf uddrage den Slutning, at Thinget maa have sun-

det det noget bagvendt at vedtage en Lov, som berettigede Høieſteret til at affatte Præmiſſerne, efterat Domsconclusionen var vedtagen. Det er denne Baaſtand, som jeg har gjort, og den fastholder jeg. Det er efter min Mening ikke blot en Form, at Domspræmiſſerne ere tilfæde, førend Domsſlutningen bliver til, men jeg troer, at en Forandring deri vil svække og nedbryde for en Deel den store Tillid, som Høieſteret hidtil har havt. Man har vistnok kun meget ſjeldent ſeet en Anke over, at der i Høieſteret ſkulde være fremkommet nogen urigtig Dom; man har havt en almindelig Tillid til de Retsbeſtemmelſer, som der ere blevne udtalte i Domsform. — Hvorfor har man havt den? Fordi man har troet, at Høieſterets Medlemmer vare en ſaadan Samling af indſigtsfulde Jurister, at deres Mening maatte gjælde fremfor hvilken anden Domsſtols. Men vil det ikke nedbryde Tilliden til en Ret, naar Rigsdagen gaaer hen og vedtager en Lov, som ſiger, at det dog kan være, at denne Ret ikke er i ſtand til at begrunde ſine Domsſlutninger? Vil det ikke svække den ujuridiſke Røgmands Tillid til en Ret, naar der ſkal gives Retten Tid til at udfinde, hvorfor den har dømt i hans vigtigſte Sag maaſkee det eller det? Dette troer jeg er utvivlsomt, og vi ſkulle lægge Mærke til, at her egentlig kun er Tale om de civile Sager. Her er ikke Tale om Juſtitsſager, thi om dem er man enig i, at de ſaa godt ſom aldrig ere af den Beſkaffenhed, at Høieſteret ſkulde udsætte at vedtage Præmiſſerne ſtrax. Der er blot Tale om de civile Sager og om de Sager, ſom i Henſeende til Gjenſtandene ere de vigtigſte, og diſſe Sagers Antal er ſaa ringe, at en Afvigelse deraf vil kunne gjøre, at det ſaa godt ſom i Almindelighed kan blive Reglen i en Sag af nogenlunde Betydning, at Præmiſſerne først vedtages, efterat Domsſlutningen er vedtagen. Dette er det, ſom jeg anſeer for at ville være til Skade for Retsbeviſtheden. Jeg ſeer nok, at § 3 er givet en ſaadan Affattelse, at den, efter dens Ord, kan betragtes ſom en Undtagelse. Der ſtaaer nemlig, at, naar Domsſlutningens ſkriftlige Begrundelse vælges, ſaa kan i fornødent Fald Affattelsen udsættes. Det er alſaa maaſkee

*) Lovforslagets 3die Behandling findes i Tiden, Spalte 1825 og den af Udvalget afgivne Betænkning, tillige med de af Udvalgets Mindretal stillede Ændringsforslag i Anhang B. Sp. 509—10.